

foreliggende Lovforslag er ogsaa betænkt paa at komme bort fra hele dette System. Ministeriet tør imidlertid ikke paatage sig Ansvaret for til Opnaelse heraf at slaa ind paa den Vej, som det tidligere private Forslag fulgte, men som det ikke er nødvendigt at slaa ind paa, fordi man vil bort fra det politimæssige Kontrolsystem. Dette kan ophæves uden at deraf følger, at Utugtserhvervet kommer til at indtage en Stilling som et Staten uvedkommende Forhold. Naar det er blevet indvendt, at man ikke gennem Straffebestemmelser kan udrydde Utugtserhvervet, er dette vel til en vis Grad rigtigt, men ikke afgørende. Noget tilsvarende gælder talrige andre Livsforhold, uden at Staten dog derfor finder sig beføjet til at drage sin Straffemyndighed tilbage. Her som paa andre Omraader kan Ondet ikke udryddes — Strafforfølgningens Organer maa atter og atter træde i Funktion — men det kan bekæmpes, holdes i Ave. Ligesom det ikke kan skjules, at Straffebudets Bortfald paa dette Omraade vilde virke i høj Grad stødende overfor bestemte Følelser indenfor langt de største Lag af Befolkningen, saaledes maa man ogsaa være paa det rene med, at der kun i ganske forsvindende Grad vilde raades Bod herpaa ved Bestemmelser, der alene tage Sigte paa de Tilfælde, hvor Utugten tilbydes under Forhold, der direkte vække den offentlige Forargelse.

Hvad der kræves, er da efter Ministeriets Mening ikke et „laissez passer“, en Opgiven af Straffemyndigheden, men derimod dennes Frigørelse fra den nuværende Sammenkæden med et politimæssigt Kontrolsystem, der begrænser og modvirker den. Denne Modstrid maa løses, men løses ved, at Straffemyndigheden udstrækkes til det hele Omraade, saa at den bestaaende Modstrid mellem Straffebudet for Utugtserhvervet og den af Politiet kontrolerede og derfor tolererede Prostitution bortfalder ved den sidste Ophør.

Dette er da Hovedindholdet af Lovforslagets § 1, der foruden at sætte Straf for den offentlige Opfordring til Utugt hjemler Straf overhovedet for enhver, der „helt eller delvist ernærer sig ved løsagtig Levned“, uden at dertil knyttes nogen Begrænsning svarende til den, der træffes i Straffelovens § 180 ved, at Straffen betinges af en forudgaaende Advarsel fra Politiets Side, hvorved alle de under den nu bestaaende Ordning under Politiets Opsigt tolererede Fruentimmer faktisk unddrages Straffebestemmelsen. Den Advarsel, hvor-

om der er Tale i Paragraffens 2det Stykke, er af en ganske anden Natur, idet den ikke er en Betingelse for Domfældelse, men tværtimod tilsigter i dertil egnede Tilfælde at træde i Stedet for Straf, hvad man har ment at burde hjemle Adgang til ud fra den Betragtning, at der altid vil gives nogle, der mere ved ulykkelige Forhold end ved egen Fordærvedhed ere komne ind paa denne Skraaplan, og som mulig endnu gennem Advarslen vil kunne vindes tilbage for det hæderlige Samfund, medens man ved paa dette Tidspunkt at ramme dem med Lovens Straf vil udsætte dem for uigenkaldelig at synke til Bunds.

I Forbindelse med det egentlige Prostitutionsspørgsmaal spiller Spørgsmaalet om at komme det saakaldte Sutenør-Uvæsen til Livs en vigtig Rolle. Medens den gældende Lovgivning mangler særlige Bestemmelser i saa Henseende, søgte det tidligere private Lovforslag at ramme dette Onde gennem en særskilt Bestemmelse i dets § 3. Man har ikke optaget denne her, fordi en lignende Bestemmelse findes i et andet af Regeringen til denne Rigsdagssamling udarbejdet Lovforslag. Medens man endnu ved Bestemmelsen i § 1 om Straf for at ernære sig ved løsagtig Levned, ikke har ment at burde gaa videre end til at straffe den Kvinde, der ernærer sig ved egen Løsagtighed, vil Reglen i § 2, naar den sammenholdes med den øvrige Del af § 1, kunne bringes til Anvendelse ogsaa paa Mandspersoner, altsaa navnlig de saakaldte Alfonser.

Endnu skal man her henlede Opmærksomheden paa den nærmere Bestemmelse af Løsagtighedserhvervet, der indeholdes i Lovforslagets § 1, for saa vidt som det ikke kræves, at det løsagtige Levned afgiver den paagældendes eneste Indtægt; man maa anse det ikke blot praktisk, men reelt fuldt beføjet udenfor disse Tilfælde at lade Forholdet falde ind under Paragraffen, naar det løsagtige Levned dog afgiver en Del af den Indtægt, hvorigennem den paagældende ernærer sig. Paa den anden Side ligger det i den anvendte Formulering, at Straf for Utugtserhverv kun rammer den Kvinde, der for Vindings Skyld maa antages at indlade sig i Kønforhold til forskellige Mandspersoner. Forhold til en enkelt bestemt Person bør formentlig undtagelsesvis kun straffes, naar det har Karakter af forargeligt Samliv.

Lovforslagets § 3 har — i Overensstemmelse med § 4 i det private Forslag — i sig optaget dels Loven af 11. April 1901 (Forbud mod Bordeller),